

Büszkeségeink

Berencsikné
Gedeon Hajnalka
rajztanár

A 2002/2003-as tanév új kezdeményezéseként az iskola bejárta-hoz közel eső falon „dicsőségtáblát” helyeztünk el. Székyné Sztrémi Melinda igazgatónő javaslatára azoknak a tanároknak és tanulóknak a fényképét helyeztük el, akik az előző tanévben valamilyen kitüntetésben részesültek vagy tanulmányi versenyeken elismerésre méltó helyezést értek le. A fal kialakítását Gressainé Lóránt

Lujza és Berencsikné Gedeon Hajnalka tanárnők készítették el. A háttérret alkotó ezüstsínű fényes fólia plasztikus felületet képez, amely a dicsfény ragyogását hivatott jelképezni. Az esti órákban érvényesülő piros-fehér-zöld megvilágítás a nemzeti jelleget hangsúlyozza. A képkeretek nagysága hierarchikus rend szerint emeli ki a magasabb szintű kitüntetések. Az egyiptomi hieroglifák és képábrázolások szabályai szerint soraközö jeles eredmények hirdetik a rangos és tiszteletre méltó elismeréseket. A „dicsőségfal” élő, évente változó, valóságos fényképalbum, amely

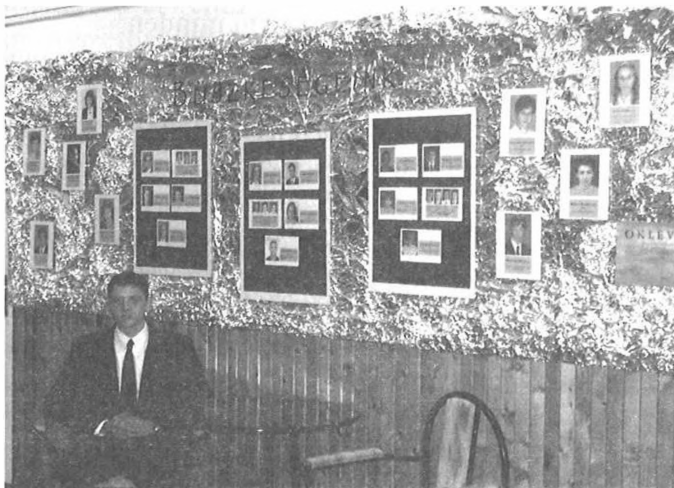
az egész iskolaközösség számára példamutató emlékeztetőül szolgál.

A 2002/2003-as tanévben az alább felsorolt tanárok és tanulók kerültek a dicsőségfalra. Mindannyian a 2001/2002-es tanév kitüntettjei:

BULYOVSZKYNÉ BORÓK EDIT	
NÁGEL ANNAMÁRIA	12.B
RACS MARIANN	12.D
DEÁK JÚLIA	12.B
RUSZ DÁNIEL	12.D
SÁFÁR SÁNDOR	12.B
LAKATOS KATALIN	12.D

Rajtuk kívül az alábbi tanulók fotóit láthattuk még a Dicsőségfalon: **Bolla Karolina, Racs Marianna, Tóth Nóra, Horváth Eszter, Kovács Sándor, Molnár Máté, Gubán Miklós, Lékó Veronika, Barrak Nóra, Pintér Gergő, Ujváry Flóra, Balás Nikolett, Miklós Péter, Nágel Annamária, Sáfár Sándor, Rusz Dániel, Nágel Tamás, Tóth Szilvia.** Ők mindannyian kiemelkedő eredményt értek el valamelyik tantárgy országos tanulmányi versenyén vagy országos sportversenyeken. Ezek az eredmények az elmúlt tanévben megjelent évkönyvünkben olvashatók.

Valamennyiük eredményéhez gratulálunk és további szép sikereket kívánunk!

ISKOLÁNK LOVAGJA

Sóvári László
magyartanár

kitüntetés azt is jelenti, hogy viselői a lovagrend tagjaivá is válnak.

Sóvári László:

Nem minden nap kap az ember ekkora elismerést. Váratlanul ért, vagy előre értesítettek, és készülhettél rá?

Dembrovsky Zsuzsanna:

Nem ért teljesen váratlanul. Illetőleg csak maga az értesítés, mert az előkészítés hosszú folyamat volt. 2000 őszén kért tőlem a Francia Intézet egy szakmai önéletrajzot, majd 2001 decemberében egy levelet kaptam személyesen a francia oktatási minisztertől, Jack Langtól, amiben arról értesített, hogy a miniszterelnök dekrétuma alapján a fenti kitüntetést adományozza a francia kultúra terjesztéséért végzett munkámért. 2002. májusában pedig Magyarország francia nagykövete tudatott személyesen levélben arról, hogy a kitüntetés átadására hamarosan sor kerül. Ez a hamarosan 2003. június 4-én következett el. Ezen a napon a Francia Intézetbe összehívták azokat az embereket, akik Magyarországon, Mátészalkától Budapesten át, Miskolcig, a kitüntetést megkapták. Az átadás egy állófogadással egybekötött ünnepségen történt, ahol a nagykövet úr hivatalos elfoglaltsága miatt az őt helyettesítő kultúr tanácsos – aki egyben a Francia Intézet igazgatója is – Stanislas Pierret úr adta át.

A hosszú előkészítésből arra következtek, hogy a kiválasztást sem kapkodták el az adományozók.

Egy ilyen évszázados hagyományú elismerésnél – gondolom nem akármilyen munkáért esett rád a választás, vagy egyszerre alkottál valami egészen különlegeset, vagy sok év teremtő munkásával vétetted észre magad. Melyik az igaz? Miért kaptad a kitüntetést?

Rám a

második megállapítás az igaz. A kultúr tanácsos úr az átadás előtti méltatásos beszédében kitért arra is, miért kaptam a kitüntetést. Olyan nagy szabású országos programokban vettem részt, amelyek a francia nyelv és kultúra magyarországi megismertetését és terjesztését szolgálták.

A nyelvtanulási napló, az OKTV- versenyek, az új érettségi előkészítése, kipróbálása és bírálata, a közös érettségi összeállító bizottságban való részvétel, a diákcserek és még sorolhatnám, most hirtelen nem jut eszembe, hogy mi minden.

Ne is mondd tovább! Már ennyiből is képet alkothatunk arról, hogy az utóbbi tíz évben mivel töltötted ki a tanítás mellett a szabadidődet. Jó érzés, amikor az embert a hosszú évek kitartó munkájával végzett minőségi tevékenységéért méltatják és elismerik.

Megosztanád velünk az átadó ünnepségen szerzett élményeidet?

Szívesen. Végtelenül izgatott voltam előtte. Rögtön felvetődik a nagy kérdés, hogyan öltözködjön az ember egy ilyen fogadásra. Nem beszélve arról, hogy annyit sejtettem, ilyenkor illik beszédet is mondani, de ebben nem voltam

Dembrovsky Zsuzsanna
franciatanár

biztos. Mindez akkor vált bizonyossá számomra, amikor megláttam a két mikrofont.

Az ünnepséget a legmagasabb fokozatú kitüntetés átadásával kezdték. Ez a *commandeur* (parancsnoki) fokozat, merthogy minden lovagrendben vannak parancsnokok is.

Ezt az ELTE tanszékvezető egyetemi tanára kapta. Nagyon szép kitüntetés, amit nyakba akasztanak.

Ezután az egy parancsnoki mellett két tiszti fokozatot adtak át. A tanácsos úr minden egyes kitüntetés előtt méltatta az illető szakmai tevékenységét, indokolta az elismerés okait.

Ezt követte a feltűzés. Majd átadták a szót a kitüntetettnek, aki elmondta a francia nyelvvel kapcsolatos érzéseit, gondolatait.

Ekkor következett a lovagi fokozat. Itt is volt egyetemen tanító, vagy könyvkiadónál dolgozó, úgyhogy azt gondolom, számomra – hét-köznap, vidéki franciatanár számára – végtelen nagy megtiszteltetés ez.

Miután a kultúratanácsos úr feltűzte a kitüntetésemet, próbáltam összefoglalni a gondolataimat. Ezek részben köszönő szavak voltak, illetőleg a francia nyelvhez kötődésemet próbáltam szavakba önteni. Mi az, ami kezdetektől fogva megragadott e nyelvben és kultúrában?

És mi az, ami megragadott?

Talán a nyelv- persze mindenki ezt mondja zeneisége, meg a presztízse. A francia prestige szóban benne van a rangja, az egész múltja a nyelvnek. És a szépsége. De engem például megragadott a nehézsége is. Ezen egy kicsit meg is lepődött a mellettem álló kultúratanácsnok úr. És persze elvárásol a francia kultúra és civilizáció, ami szorosan a

nyelvhez kötődik, és akkor most beszélhetnék a gasztronómián át a zenéről, a festészetről, a francia tájegységekről és azok szépségéről. Tehát engem ezek vonzottak.

Azt is elmondtam a beszédemben, hogy én ennek a nyelvnek igaz barátokat köszönhetek Magyarországon és Franciaországban egyaránt. És ha én ezt nem kezdem el, ha nem kezdem tanulni a nyelvet, akkor ezek az emberi kapcsolatok soha nem épülnek ki.

Köszönetemet fejeztem ki franciatanáromnak, akik megismertették és megszeretették velem ezt a gyönyörű nyelvet. Különösen az ELTE tanszékvezető tanárának, akinél szakdolgoztam és aki a későbbiek folyamán is folyamatosan figyelemmel kísérte a munkámat és bátorított.

Ennyit mondtam.

Ritka fölemelő pillant lehetett. Díj a francia nyelv terjesztéséért. Akkor – gondolom – ezt csak külföldiek kaphatják meg. Vagy a franciák is?

Igen, ez a kitüntetés Franciaországban is létezik. Ugyanúgy francia tanárok kaphatják meg. Rendkívüli rangos kitüntetésnek számít, kiemelkedően nagy megtiszteltetés. És a franciáknál magasabb fizetési osztályba való átsorolást is jelent. De elérése nagyon keveseknek adatik meg. Az országon belül tartományonként is szoktak tartani átadóünnepségeket.

A francia kormány nagy gondot fordít arra, hogy a nyelvet és a kultúrát terjesztőket erkölcsileg és anyagilag is elismerje.

Ezt a gyakorlatot a magyar kormány is átvethetné. Persze mi örülünk az erkölcsi elismerésnek is. Csak – ahogy mondani szokták – ezért a boltban nem adnak semmit. De inkább most ne erről beszéljünk. Egyszerűbb lesz, ha azt kérdezem, hogyan reagált a környezeted?

Nagyon érdekes volt. Azt hiszem, ilyenkor döbben rá az ember, hogy mennyi barátja van, és hogy mennyien szeretik. Ugye, nem kell mondanom, ez mennyire jó érzés?

Annak is köszönetet mondok, aki lehetővé tette, hogy a Nógrád Megyei Hírlapban megjelent egy cikk erről.

Az emberek nagy része így szerzett róla tudomást.

Az iskolában tanítványaim is, mert természetesen nem mentem volna be úgy órákra, hogy elmondom, ezt meg ezt kaptam.

Tehát csakis az újságcikkből tudhatták meg. Másnap az osztályom (11.c) megtapsolt.

Akkor jöttek rá, hogy akkor szerdán én miért hiányoztam. Úgy gondolom, ez nagyon őszinte és kedves reakció volt. A kollégák nagy része is – én úgy látom – örömmel osztozott az iskolának is nagy dicsőségét hozó, és nekem személy szerint végtelen örömet okozó kitüntetésben.

A város – azt gondolom – nagyra értékelte. Külön is szeretném megköszönni az alpolgármester asszonynak és az oktatási bizottság elnökének azt, hogy a városházán kis ünnepség keretében a város 80. évfordulójára létrehozott emlékérmét adományozták nekem ebből az alkalomból. Nagyon sok szép levelet kaptam volt tanítványaimtól és szüleiktől is. A legelső osztályomból telefonáltak tanítványok és szülők.

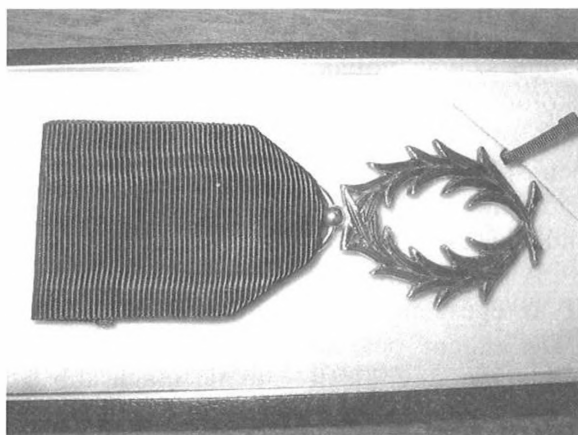
Ugyanúgy a mostaniak is. Két-három napon keresztül „égtek” a telefonvonalak. És mind a mai napig találkozom olyan emberekkel, akik gratulálnak az utcán.

Apukám hallatlanul boldog volt, ez egyértelmű. Az újságcikk alapján nagyon sokan neki is gratuláltak.

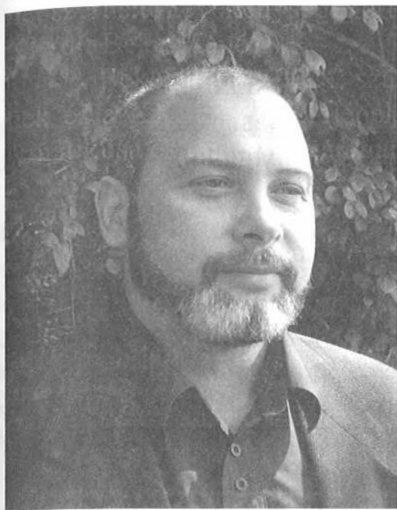
Zsuzsa! Mégegyszer szívből gratulálok neked az iskola egész közössége nevében. Most már az iskolai évkönyv is számontartja a megtiszteltetésedet az utókor számára.

Arról pedig, hogy van egy-két ember, akitől hiába vártad az örömdobban osztozó kézszorítást? Rövid véleményem, hogy irigység pedig mindig volt és mindig lesz mióta világ a világ. Nem kell vele törődni.

Viseld büszkén, örömmel a kitüntetésedet. Én pedig mostmár tudni fogom, hogy bizonyos ünnepi alkalmakkor mit jelent a szíved felé tűzött kis lila szalag. Azt, hogy egy lovag jár közöttünk.

Egy Sziszifusz (a sok közül)

Marosszéky Gábor
matematikatanár

Szintén országos rangú kitüntetést mondhat magáénak iskolánk matematikatanára, Marosszéky Gábor. Három élethelysín jellemzi őt nagyon erősen: termek, ahol matematikát tanít, számítógépek, melyek előtt gyakran ül és

a tatami. Matematika, informatika és judo. No meg a szigorúan magas szintű ismeretátadás. Most is számítógépek között beszélgetünk az iskola egyik informatikatermében.

Sóvári László: Az elmúlt tanévben megkaptad a Beke Manó-díjat. A szakma igen jól ismeri ezt a kitüntetést, a közvélemény azonban – úgy gondolom – nem annyira. Megosztanád velünk a titkot? Milyen elismerés ez? Kik kaphatják?

Marosszéky Gábor: Nagyon szívesen, hiszen ez nem titok. A magyar matematikusok és matematikatanárok tömegszervezete, a Bolyai János Matematikai Társulat (BJMT) 1950-ben alapította a Beke Manó Emlékdíjat. Azóta ez a díj elsősorban a hosszabb

időn át végzett kiváló és eredményes matematikai nevelő-oktató

munkáért és a matematika elterjedését segítő, népszerűsítő tevékenységekért adható.

Ki volt Beke Manó?

Beke Manó a XIX. század második felének és a XX. század elejének kiemelkedő matematikusa és matematikatanára volt, aki

Magyarországon saját korában a legtöbbet tette a matematika oktatásának, népszerűsítésének területén.

Tanári pályája során állandóan foglalkozott szakdidaktikai kérdésekkel. Különböző iskolatípusoknak szóló tankönyvei 1879-től a magyar matematikaoktatás szakmailag legjobb iránymutatói voltak. Több kiadást értek meg, szakmabeliek ma is haszonnal forgathatják.

Tankönyvírói munkássága mellett azonban más irányú jelentős tevékenységet is folytatott. 1890-ben bekapcsolódott a „filozofikus, emberbaráti, progresszív” szabadkőművességhez, a Könyves Kálmán páholyhoz. 1891-ben megfogalmazta „az iskolatársak szövetkezete” gondolatát, és megalakította a V. kerületi főreáliskola iskolatársi szövetkezetét.

Dolgozott az iskolán kívüli oktatás, az ún. szabadoktatás és szabadművelés érdekében is: szervező munkát végzett és előadásokat tartott.

Tevékenykedett a nők egyenlő oktatásának érdekében, tanított az első leánygimnáziumban.

Aktívan dolgozott a Középiskolai Tanáregyesületben, tanszerkiállítást is szervezett, 1892-93-ban egy évig tanulmányúton volt Göttingában F. Klein mellett.

Az 1896-ban tartott II. Egyetemes Tanügyi Kongresszus egyik titkára volt. Arra is kiterjedt a figyelme, hogy a nagyszabású rendezvényekről történetírói gondossággal beszámolót készítsen és azt közzétegye.

Pedagógiai munkássága mellett jelentős tudományos munkát is végzett a differenciálegyenletek elméletében, az algebrában és a Bolyai – geometriában.

Sokféle és szerteágazó tevékenysége közben tudományos cikkei jelentek meg

Sóvári László
magyartanár

szakfolyóiratokban, és 1896-ban megszerezte az egyetemi magántanári képesítést. 1900-ban Budapesten a Tudományegyetem nyilvános, rendes tanára lett. 1914-ben az MTA levelező tagjának választotta.

Ekkor szólt bele életébe a politika. 1919-ben a Tanácsköztársaság bukása után a fehérterror eltávolította katedrájáról. A jogtalanságot több mint két évtizedig kellett elviselnie. Csak 1945 áprilisában rehabilitálták. 83 éves volt ekkor, sajnos az igazságtételt már csak egy évig élvezhette.

Egy ilyen életút magáért beszél, tiszteletet parancsol. Nagy szakmai elismerés, ha valakinek megszavazzák a róla elnevezett kitüntetést.

Ez a nagyszerű életút nagyobb közismertséget érdemelne. De beszéljünk ezek után rólad. Úgy tudom, hogy a Peák István matematikaverseny egyik „alapító atyja” voltál. Sőt az elnevezés is a te kezdeményezésed. Mennyi energiát és önfeláldozást igényel a jelenlegi társadalmi körülmények között a verseny működtetése?

A kérdés jó. Te sejtessz valamit.

Igen, 1996-ban egyik elindítója voltam a versenynek. Peák Istvánnal halála előtt többször beszélgettem, készítettünk egy interjút is. Így az életéről és munkásságáról sokat tudtam.

Úgy gondoltam, méltó arra, hogy egy tanulmányi verseny megőrizze a nevét az utókor számára.

Ami a verseny rendezését illeti, arról hosszan tudnék mesélni.

Akkor rajta, mesélj!

Először is ahhoz, hogy valaki ezt csinálja, sziszifuszi génekkal kell rendelkeznie. Jó adaggal.

Ezek szerint benned ezek megvannak?

Nem tudom. Döntsd el te! Én még nem végeztettem ilyen jellegű genetikai vizsgálatot magamon.

Szóval az első évben a levelezést és az adminisztrációs munkát, az egyik évfolyam feladatsorainak összeállítását, a dolgozatok javítását, valamint a többi évfolyam feladatainak az átnézését is én végeztem.

Az első verseny történéseit társadalmi munkában megírtam egy 82 oldalas kis füzetben, amely tartalmazta a névadó életét és munkásságát, a feladatokat és a megoldásokat, a helyezetteket és tanáraik nevét. Ezenkívül

ismertetést írtam róla a KÖMAL-ban, valamint az internetre is feltettem.

A füzetben sok feladatnál a diákok egyéni megoldásait is közöltem a nevükkel együtt. Ez azt a célt is szolgálta volna, hogy emlék legyen azoknak a tanulóknak, akiknek a neve benne szerepel. Sajnos, sok iskolában az ott tanító tanárok nem propagálták, így ezt a célt nem érte el.

A füzetek eladásából befolyt pénzből vettük a második verseny díjait. Az erről szóló füzet is hasonló sorsra jutott. Az 1998/99-es tanévben még több feladat hárult rám: az egész verseny megszervezése, a pénz megszerzése, a levelezés, az oklevelek elkészítése, a díjkiosztó megszervezése, a díjak előteremtése, a feladatsorok és a javítások átnézése, ellenőrzése. Szerencsére már a feladatsorok elkészítését és a dolgozatok javítását komoly szaktudással rendelkező kollégák végezték. Az eredményeket és a feladatsorokat az internetre is feltettem.

Hiába írtam pályázatokat, a versenyre nem kaptam pénzt. A pénzhiány miatt és mivel ezt a rengeteg munkát már nem bírtam egyedül elvégezni, ezért a verseny szervezését átadtam a Pedagógiai Intézetnek.

Persze azóta is összeállítom egy-egy évfolyam feladatsorait, ezeket kijavítom, és a díjak anyagi alapjának megszerzését, no meg a megvásárolásukat is több alkalommal én végeztem.

Hát ennyi!

Mindezt hallva – úgy gondolom- nem is kell elvégezni a genetikai vizsgálatot, munkáid bizonyítják a sziszifusz - gén meglétét. És még csak a Peák – versenyéről beszélünk.

A matematikai alapműveltség terjesztésében úgy tudom még más területeken is részt vállalsz.

Igen. 1996 és 1999 között több alkalommal is megbízást kaptam az Országos Közoktatási Intézettől. Tagja voltam annak a 3 fős csapatnak, akiket az alapműveltségi vizsga kidolgozásával kapcsolatos feladatokkal bíztak meg.

1996 és 2000 között több alkalommal tartottam előadást kollégáknak és diákoknak a számítógépes grafikáról, illetve a számítógép matematikaórán történő alkalmazásáról.

Ezenkívül az elmúlt három évben kb. 10 alkalommal hívtam neves előadókat Salgótarjánba.

Tavaly decemberben Bolyai János születésének 200. évfordulója alkalmából egyhetes ünnepségsorozatot rendeztünk. Ennek az irányító koordinátora voltam. Rengeteg energiát fektettem ebbe.

Természetesen ezek mellett az egész embert kívánó sokrétű tevékenységek mellett még a tehetséggondozásból is jócskán kiveszed a részed, és tanítványaiddal kiemelkedő eredményeket produkálsz. Beszámolnál ezekről is?

A tehetséges gyerekekkel délután (akár az iskola zárásáig is) foglalkozom. Nyáron több órás felkészítést tartottam számukra.

Mióta a Bolyaiban tanítok (3 éve) 9 alkalommal volt olyan diák valamelyik országos matematikaverseny döntőjében, akit én készítettem fel, vagy a felkészítésében nagyon komolyan részt vettem.

Közülük ketten értek el kiemelkedő helyezést: az egyiket tizenhárman, a másikat tizenketten előzték meg.

1998 nyarán részt vettem a Nógrád megyei diákok matematikai táboroztatásában. A 2000-2001-es tanévben pedig megyei szintű tehetséggondozó szakkört szerveztem 9-10. évfolyamosok számára. Az érdeklődő diákjaimat 2002-ben elvittem a Varga Tamás Módszertani Napokra, 2003-ban a Mindentudás Egyeteme matematikai előadására. Igyekszem diákjaimat minden matematikával kapcsolatos információhoz hozzájuttatni: felhívom figyelmüket a TV-ben, az újságokban megjelenő matematikai tárgyú műsorokra, cikkekre. ABACUS-t, Kö Malt és matematikai könyveket rendelék nekik.

Én tanárként átlátom, hogy ez milyen tenger munka. De – ugye egyetértesz? – Sokan vannak köztünk, akik hasonlóan sokat tesznek a saját területükön, mégsem kapnak semmilyen elismerést. Mit gondolsz, rád miért figyeltek fel viszonylag korán? Mennyire ért váratlanul a kitüntetés?

Ha tudni akarod, a kitüntetésre abszolút nem számítottam. Egészen váratlanul ért.

A díjra bárki felterjeszhet bárkit, persze a felterjesztést alaposan meg kell indokolni. Úgy gondolom, az iskolák munkaközösség-vezetőinek, illetve az intézményvezetőknek a felelőssége, hogy beosztottjaik munkáját figyelemmel kísérik, és a szükséges lépéseket megtegyék. Titkárként minden évben kapok levelet, amelyben arra kérnek, hogy tegyek javaslatot a megyéből. A Társulat tagjainak a javaslata alapján az elmúlt tanévben is felterjesztettük az egyik kollégát.

De nem ő kapta!

No, igen. 1998 óta a Bolyai János Matematikai Társulat Nógrád megyei tagozatának a titkára vagyok.

1998-tól a Társulattól majdnem hetente kapok levelet.

A Társulattól kapott levelek általában nincsenek leragasztva. Május egyik szerdáján egy szokványos kinézetű, de leragasztott levelet kaptam. Furcsa volt. Felbontottam és a legnagyobb meglepetésemre azt olvastam benne, hogy meghívnak a Rátz László Vándorgyűlésre Kiskunfélegyházára

2003. július 1-jén, hogy ott átadják nekem a Beke Manó Emlékdíj II. fokozatát.

Gyorsan átfutottam még egyszer a levelet, és nem találtam rajta nevet. Így meg voltam győződve arról, hogy nem én, hanem a felterjesztett kolléga kapja a díjat. Küldtem egy e-mailt a Társulat vezetőségéhez, hogy rossz helyre címeztek a levelet. Elküldtem a kolléga címét is, és felajánlottam, hogy én is eljuttathatom hozzá hivatalos úton a meghívót.

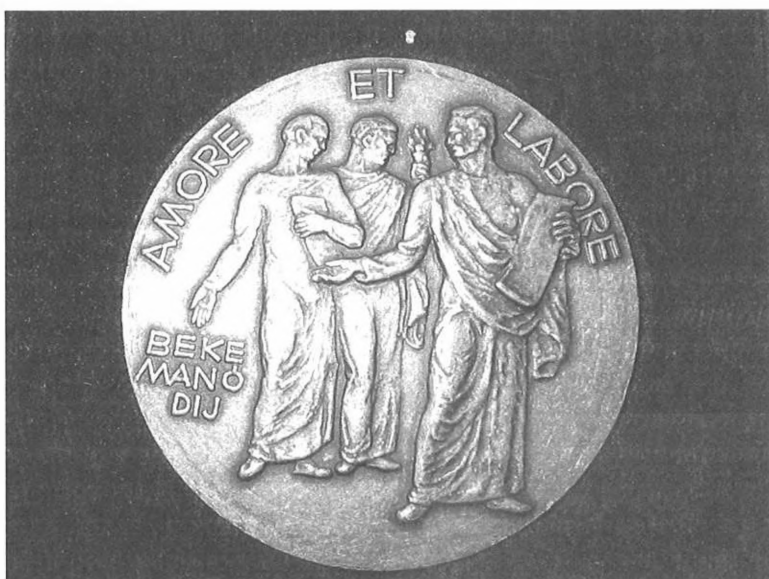
A válaszból tudtam meg, hogy nem tévedés, a meghívót mégiscsak nekem küldték. Kiderült, hogy engem abból a Beke Manó Emlékdíj Bizottságból terjesztettek fel, amely dönt a díj odaítéléséről. Ezt a javaslatot a Társulat vezetősége is támogatta.

Elmondhatatlanul jó érzés volt.

Ha jól tudom, iskolánkból te vagy a második Nógrád megyéből a harmadik aki megkapta ezt a rangos elismerést. Peák Istvánné /Jutka néni/ volt az első az iskolából. Ő mutatta meg nekem először a bronzérmét, ami képünkön látható. Mit ábrázol?

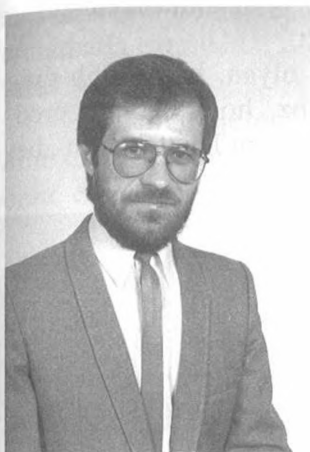
Beke Manó portréja látható rajta. És a tanulmányást szimbolizáló, régi szokás szerint tógába öltözött, kezükben könyvet és a tudás fáklyáját tartó diákok mellett az „AMORE ET LABORE” felirat, amely tükrözi Beke Manó életelvét: az emberek szeretetét, a munka megbecsülését és lelkiismeretes végzését.

Gábor! Az iskola egész közössége nevében szívből gratulálunk. Azt gondolom, Beke Manó is egyetértene velem abban, hogy a bronzérme méltó helyre került.

Köszönöm szépen.

Példázat három kitüntetésről és a kocsikerekek olajozásáról

Sóvári László
magyartanár

kola igazgatója dönt.

Minden évben a Bolyai Napokon adjuk át a Bolyai Emlékplakettet és Díszokiratot azon kollégáinknak vagy kollégáinknak, akik az adott évben kimagasló eredményt értek el, kiemelkedő munkát végeztek. Ez a kitüntetés iskolánk egyik legrangosabb kitüntetése.

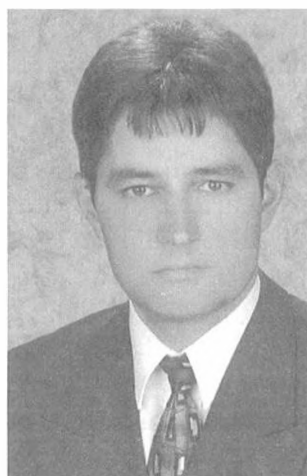
Odaítéléséről az is-

Az ablakokon és az üvegszekrényeken díszítésként az őszi színes levelei, a tanári asztalon egy terméskompozíció. Kár, hogy teremdekorációs elismerés még nincs, mert akkor én ezt a terem osztályfőnök-gazdájának, Batkiné Tótok Katalinnak adományoznám.

Bösz helyeslés a kitüntetettek körében.

Sóvári László:

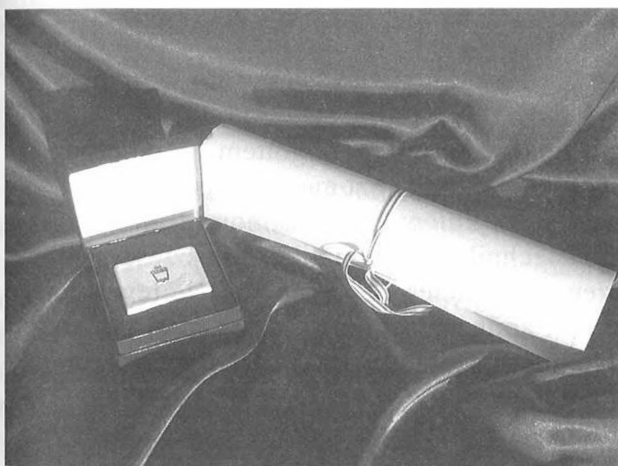
Az emberek egy részének örömet okoz a kitüntetés, más részüknek – látszatra – nem. Ti melyik táborba tartoztok? Tudjátok az okát?

Batki Arnold:

Nekem örömet okozott, hiszen az ember életében nagyon ritkán fordul elő az, hogy valamilyen módon elismerik a munkáját. Az ilyen alkalmak számomra mindenképpen örömteli pillanatokként maradnak meg.

Batki Arnold
angoltanár

A tavalyi évben ezt hárman kapták meg: Reszoly Gusztávné számítástechnika – informatika szakos kollégánk, aki 1995 óta dolgozik intézményünkben, Lékóné Lantos Zsuzsanna magyar – francia- orosz szakos, aki 1985 óta Bolyais tanár és az 1997 óta nálunk tevékenykedő angol - amerikanisztika szakos Batki Arnold.

Sóvári László:

A három kitüntetéssel a 6-os számú tanteremben, a magyar teremben beszélgetünk.

Körülöttünk csodás zöldben pompázó növények, begóniák, viaszvirág, diffenbachiák.

Reszoly Gusztávné:

Én is azok közé tartozom, akik örülnek a kitüntetésnek.

Még hozzá az olyan kitüntetésnek, amelyeknek rangja van. Úgy gondolom, minden díjnak, amit alapítanak, nagyon fontos megőrizni a rangját. Annak pedig főleg örülök, ha a munkámért kapom.

Reszoly Gusztávné
számítástechnikatanár

A legboldogabb pillanatok azonban azok voltak, amikor a kollégák odajöttek hozzám, és gratuláltak. Ahogy az igazgatónő még külön is méltatta a munkámat. Ahogy az előző igazgató, Dr. Szabó Istvánné – aki engem annak idején felvett ebbe az iskolába- külön gratulált.

Éreztem, milyen büszke rám. Talán ezek jelentették nekem a legtöbbet.

Lékóné
Lantos Zsuzsanna
magyartanár

Lékóné Lantos Zsuzsanna:

Én az Arany János- i táborba tartozom, aki úgy fogalmazott, hogy „több a hírnév, mint az érdem”. Úgy gondolom, hogy pedagógusként életünknek a nagy részét a pályának, a gyerekeknek szenteljük, az ezért járó elismerés nem biztos, hogy lefedti azt a munkát, amit végeztünk. Nem biztos, hogy abban a

pillanatban, amikor átveszem a kitüntetést, értékelni tudom a befektetett energiát, időt, figyelmet, toleranciát, amit kíván a mi pályánk. De mindenképpen jóleső érzés.

Másodízben volt alkalmam átvenni a kitüntetést. Először hat esztendővel korábban. Mindig benne van az emberben az a gondolat, hogy noha dolgozunk, vajon megtettünk-e mindent, lehetne esetleg többet és másképp, és amit csinállok, az jól csinálom-e?

Ez a fajta belső vívódás - még 17 esztendei pályán töltött idő után is - bennem van. Dühít, ha úgy érzem, hogy egy nem sikerült óráról jövök ki. Mi lehet az oka?

Hiszen előzőleg ugyanebben a tanévben jól sikerült órát tartottam. Más oldalról nagyon fel tud dobni egy sikeres óra. Örömmel tölt el, ha a gyerekeknek tudtam adni valamit.

Sóvári László:

Van amikor az ember úgy érzi, hogy rengeteget dolgozott egy tanévben, mégsem kap semmi elismerést. Aztán váratlanul kiszólítják. Nektek milyen helyzetben jött? Tudjátok, miért kaptátok?

Reszoly Gusztávné:

Igen, én tudom miért kaptam. A kitüntetésen ez szerepel. Egyrészt a Comenius 2000 minőségbiztosítási programban végzett tevékenységemért, másrészt a számítástechnika – informatika fejlesztéséért.

Mindkét terület olyan, hogy több évig kell tevékenykedni ahhoz, hogy látható eredménye legyen. És egyiket sem lehet igazán „be-fejezni”.

Egy kitüntetés mindig jókor jön. De nyilván kell, hogy az ember úgy érezze, mostmár van annyi mögöttem, megdolgoztam annyira érte, hogy ezt megkaphassam.

Az külön öröm számomra, hogy a számítástechnika- informatika fejlesztése szerepel ezen a kitüntetésen, hiszen sokféle tevékenység közül, amit végzek, talán ez az a terület amit a legjobban szeretek. Ez a szívügyem. Én úgy gondolom, hogy nagyon jól választottam pályát, amikor a számítástechnika területén kezdtem el először tanulni, majd dolgozni. Ez annyi örömet adott az idők során, olyan sok újat! Mi már akkor megtapasztaltuk az élethosszig tartó tanulás lényegét. Ez a terület az, amit csak így lehet művelni.

A másikat, a minőségbiztosítást azért tartom fontosnak, mert egy kicsit rokon a számítástechnikával. A számítástechnikában bármit csak nagyon pontosan, precízen lehet megcsinálni, csak úgy működőképes. A minőségbiztosítás is arról szól, hogy amit csinálunk, azt csak jól érdemes. És emellett ad egy egzakt mérési módszert arra, hogy egy adott „termék”- idézőjelbe teszem azt, hogy egy termék-, mint a oktatás, mennyire jó, vagy mennyire rossz.

Ez azért fontos, mert így mindenki könnyen szembesülhet az eredményeivel, kudarcaival. Nem kell azt bizonygatni, hogy ilyen vagy olyan

módon végzi a munkáját, hanem feketén- fehérén láthatja ezt.

Batki Arnold:

Engem teljesen váratlanul ért a dolog. Mint mindenki más, én is elfáradtam a tanév során, és nem igazán gondolkodtam azon, hogy mennyit dolgoztam és hogy kapok-e valamiféle elismerést, szóval abszolút nem számítottam rá.

Mindazonáltal nagyon örültem neki, hiszen ez volta az első ilyen jellegű elismerés, amit tanárként kaptam. Úgy gondolom, azért lettem én az egyik kitüntetett, mert egy kicsit talán én is segítettem abban, hogy Pálmai Zsolt olyan kimagasló eredményt ért el az angol nyelvi OKTV-n. Bevallom, nagyon jólesett, hogy gondoltak rám.

Lékóné Lantos Zsuzsanna:

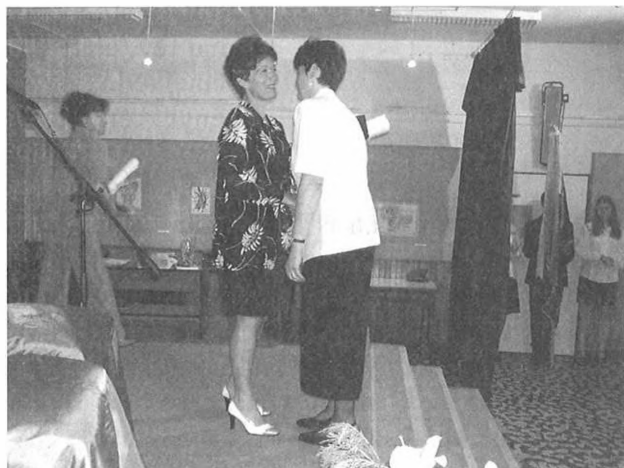
A kitüntetést én talán azért kaptam, mert ami egyéniségemből, tudásomból, energiámból telik, azt megteszem. Születnek eredmények, jelesebb eredmények, versenyeredmények, de vannak nem látható eredmények is.

Az ember leül a gyerekekkel beszélgetni, hogy az odaadott versét elolvassa, s pár percben beszél róla, ha több időt nem is tud erre szentelni, de odafigyel a gyerekekre. Itt szorongattam a

kezemben a mobilomat, mert keresek rajta egy sms-t, amit a kitüntetés átvétele után kaptam egy kollégámtól. Jóleső volt az üzenet, teljes mértékben azonosulni tudok vele.

„Úgy érzem méltó helyre került az elismerés. Kívánom, hogy hitedet megtartva sok-sok diáknak add át azt a rengeteg mindent, amit úgy hívnak: emberség, tudás, szeretet.”

Ez az, ami nagyon jól esett. És jó volt úgy végigjönni az aulán, hogy a gyerekek tapsát hallottam. Vagy ahogy a folyosón egy-egy diák megérintett vagy jelzett, hogy örül tanára sikerének. Ez volt az elismerés mellett a legnagyobb kitüntetés.

Sóvári László:

Valahol a beszélgetésünk közepén eszembe jutott egy Tolsztoji mondat, s ahogy hallgattam a véleményeiteket egyre jobban megerősödött bennem, egészen annyira, hogy már nem tudom magamban tartani. Jásznaja Poljanában írta valamikor: „A legjobb, legbarátibb, legközvetlenebb kapcsolatokban is szükség van a dicséretre, amint a keréknek szüksége van kocsikenőcsre, hogy jól forogjon”.

Elismeréseknek tiszta szívből örülök. Remélem, ettől a dicsérettől a ti „kocsikerekeitek” is olajozottan forognak majd tovább egész közösségünk épülésére és dicsőségére.

ES LOHNTE SICH

Riport Bolla Karolinával

Bolla Karolina

Iskolánkban szép hagyomány, hogy a Bolyai Napok alkalmával megrendezett ünnepségen kitüntetik azokat a végzős diákokat, akik a Bolyaiban eltöltött négy vagy hat év alatt kiemelkedő eredményt értek el valamely területen.

Ebben az évben is büszkélkedhettünk természetesen ilyen tanulókkal, köztük Bolla Karolinával, aki 4 éves kitűnő tanulmányi munkájáért, valamint versenyeredményeiért – itt kiemelve a német nyelvű OKTV 10. helyezést – érdemelte ki az elismerést, a Díszokiratot és a Bolyai Emlékplakettet.

– *Elmondásod szerint négy tanulságos, élményekkel teli évet töltöttél el itt. De menjünk kicsit vissza az időben! Emlékszel még, miért ezt az iskolát választottad?*

– Persze! Elsősorban mindenféleképpen azért jöttem ide, mert mindenféleképp olyan iskolába akartam járni, ahol még van gondolkodási időm arra a tantárgyak sokfélesége miatt, hogy eldöntsem, merre is szeretnék továbbtanulni. Másodsorban édesanyám is ide járt, és így ő is megerősített döntésemben, és hasznos tanácsokkal látott el. És ha már ide jelentkeztem, akkor természetesen a német tagozatos osztályt választottam.

– Mindannyian tudjuk, hogy a német nyelvvel kapcsolatban kimagasló eredményeket értél el. Mióta tanulsz egyáltalán ezt a nyelvet, és annak idején miért emellett döntöttél?

– Az általános iskola (Petőfi) 3. osztályától kezdve tanulom a németet. Nem volt kérdés, hogy mért német, hiszen anyukám német szakos

tanárnő, így már kis-korom óta ismerkedtem ezzel a nyelvvel.

– *Maradjunk még mindig a kezdeteknél. Mikor elkezdted ide járni, milyen célokat, terveket tűztél ki magad elé?*

– Igazából akkor még, mint gondolom mindenki, bennem sem rajzolódtak ki igazán konkrét elképzelések.

Viszont Bulyovszkyné tanárnő a német órán már akkor úgy döntött, hogy néhány tehetségesnek tartott diákjával tudatosan fog készülni még időben az OKTV-re.

– *Ezek közé a tehetséges diákok közé tartozol te is. Ha már említetted az OKTV-t, mesélnél egy kicsit erről a versenyről és a felkészülésről?*

– Ez a verseny nemcsak a nyelv biztos ismeretét követeli meg, hanem az adott nyelv kultúrtörténetében, irodalmában, esetleg művészetében is jártasnak kell lenni. Két részből áll, akárcsak egy nyelvvizsga: egy írásbeli és szóbeli részből. Természetesen az írásbelire jobban fel lehet készülni, ehhez feladatsorokat oldottunk meg. A szóbelihez pedig fontos, hogy az ember jó kommunikációs képességgel rendelkezzen, és természetesen a szókinccs bővítése mindig hasznos.

– *Nemcsak az OKTV-n értél el ilyen sikereket, hanem te voltál a PAD 4-hetes ösztöndíjának boldog nyertese. Hogyan emlékszel erre vissza? Milyen tapasztalatokkal gazdagodtál az út során?*

– Az ösztöndíjnak köszönhetően rengeteg élményben volt részem, ezeket, ha valakit érdekel, a tavalyi évkönyvben el is olvashatja. A nyelvhasználat szempontjából mindenképpen magabiztosabbá váltam, bátrabban szólaltam meg az út után németül.

Szabó Veronika

Ezenkívül persze rengeteg barátot szereztem, akikkel sokáig tartottam a kapcsolatot.

– *Most kanyarodjunk el kicsit a némettől, hiszen nemcsak az idegen, hanem a magyar nyelvben is sikereid voltak.*

– Igen, az „Édes anyanyelvünk” verseny megyei fordulóján egyszer 3., majd 1. helyezett lettem. Ez a verseny is írásbeli és szóbeli részből áll. Egy nyelvtani teszt kitöltése után különböző műfaji kritériumoknak megfelelően egy megadott témáról rövid, 2-3 perces beszédet kellett tartani a résztvevőknek. Így tartottam az egyikén vitaindító beszédet a valóságshow-k világról, majd a másik évben egy könyvismeretést egy általam kiválasztott könyvről.

– *Ha jól tudom, most a salgótarjáni PSzF hallgatója vagy. Biztosan sokakban – így bennem is – megfogalmazódik a kérdés, hogy ennyi kimagasló eredmény mellett, köztük az OKTV, amivel bárhová felvételi nélkül mehettél volna, ide jelentkeztél? Tanulsz így még németet?*

– Először is mért is kellene elhagynom a várost, ha itt helyben tanulhatom azt, amit szeretnék. Gazdasági ismereteket és németet egyaránt. Másodsorban nem akartam még elhagyni a családomat, és egy albérletbe, négy fal közé bezárva, vékony, hangokat átértesztő falak mellett élni. Itthon hozzászoktam a természet

közelségéhez, mivel családi házban lakunk, így bármikor kimehetek a szabadba egyet sétálni. Valamint úgy érzem, később sem szeretnék innen elmenni. Sokakkal ellentétben, szeretnék itt maradni, és az itteni helyzeten segíteni, itt elhelyezkedni, az itteni értékeket növelni.

– *Ez szép gondolat tőled. A kitüntetésedről: Mit jelent számodra ez a díj?*

– Ez a plakett számomra nemcsak a dicsőséget jelenti, hanem inkább a Bolyaiban eltöltött négy évet. Persze jó érzés kimenni és átvenni ünnepi körülmények között a díjat, és érezni azt, hogy elismerik az ember munkáját. Jó érzés, hogy büszkéek rám az emberek, úgy érzem megérte tanulni, de nem az elismerés miatt, hanem leginkább azért, hogy az ember magának bizonyítsa, hogy mire képes és ne másoknak.

– *Végezetül mit üzensz a mostani bolyais diákoknak? Főleg a kisebbeknek?*

– Csak annyit üzennék, hogy nem kell attól félnetek, hogy nem találjátok meg a célotokat, mert az évek során szerzett tapasztalatok útján minden kialakul majd. Valamint úgy gondolom, nem kell a „tömeggel” foglalkozni, hanem sorsdöntő dolgokban csak magunkra szabad hallgatni.

– *Köszönöm az őszinteségedet.*

– Én is köszönöm az interjút.

„Jó volt ide járni” Interjú Molnár Mátéval

Molnár Máté

Molnár Máté a Bolyai János Gimnázium 2003-ban végzett tanulója ma a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem hallgatója. Az iskolánkban töltött hat év alatt nyújtott kiemelkedő

tanulmányi eredményeinek elismeréseként megkapta a Bolyai János Gimnázium kitüntetését. Vajon hogyan emlékszik vissza az itt töltött időre, és hogy viszonyul új iskolájához?

Most, hogy már elballagtál a Bolyaiból, és egyetemre jársz, milyen érzésekkel gondolsz vissza egykori iskoládra?

Számomra nagyon sokat jelent ez a gimnázium a hozzá kapcsolódó szép emlékek miatt. Jó volt ide járni. Az osztályunk az együtt töltött hat év alatt nagyszerűen összeszokott, és remek közösséget alkotott. Csak az zavart, hogy a tanárok, akik a Bolyaiban tanítani kezdtek, idővel lecserélődtek, és negyedik végén az eredeti oktatóink közül csak néhányan voltak az iskolában.

A gyakori tanárváltások ellenére mégis sok területen kiemelkedő versenyeredményekkel büszkélkedhetsz. Matek, kémia, történelem...

Igen, az engem érdeklő témákkal szívesen foglalkozom, így a felsorolt három tárggyal is.

A számos terület közül melyik áll legközelebb hozzád és miért?

Talán a matek. Ennek részben az az oka, hogy már általános iskolától kezdve jó tanáraim voltak, illetve az,

hogy ez az a tárgy, mely leginkább a megértésről és nem a „bemagolásról” szól.

Tehát inkább a reáltárgyakat kedveled.

Igen, de ugyanakkor szeretek olvasni. Verne a kedvenc szerzőm. A könyvei meglehetősen elgondolkodtatóak és izgalmasak is.

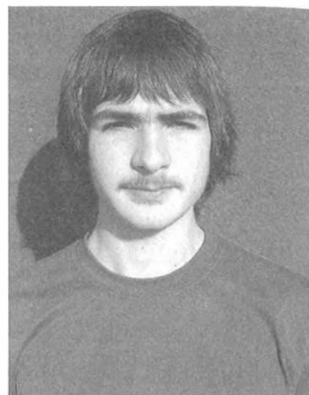
Elért versenyeredményeid nyilván megkönnyítik az egyetemi tanulmányaidat. A Gordiusz döntőjében való részvétel, a matek OKTV, az Európai Unióról szóló verseny, az Irinyi kémiaaverseny igen széleskörű ismereteket feltételeznek.

Az egyetemet leginkább az könnyít meg, hogy csak az engem érdeklő dolgokat kell tanulnom, amelyekkel a jövőben is foglalkozni szeretnék.

Miért, minek készülsz?

Műszaki informatikusnak. Így foglalkozhatok a matematikával éppúgy, mint a számítástechnikával, hiszen a programtervezéshez mindkettőre szükség van.

Ha az egyetemen végzel, visszajössz Salgótarjánba, vagy más városban szeretnél elhelyezkedni?

Ujváry Áron

Még nem tudom, mit fogok csinálni az egyetem után. Valószínűleg Pesten maradok, hiszen ott könnyebb állást találni. De biztos, hogy gyakran haza fogok látogatni.

Sok sikert kívánok az egyetemhez. Remélem, a továbbiakban is legalább olyan sikeres leszel, mint a bolyais évek alatt.

„Meg akartam váltani a világot.” Interjú Gebhardt Zsuzsannával, az iskola volt DÖK elnökével

Gebhardt Zsuzsanna

2001/2002-ben voltál az iskola DÖK elnöke. Mennyire ért váratlanul, és milyen hatással volt rád a megválasztás?

-Annyira nem ért váratlanul ez a lehetőség, hogy egyszer majd a sulis DÖK elnöke lehetek, mert már az előző években is mindig ott sürögtem-forogtam a

szervezkedésekben. Nem érzem, hogy annyira megváltozott volna ez a poszt (remélem), bár jobb szerettem mindig is inkább a többiekkel együtt dolgozni, mintsem irányítani őket. Nem tudok elég objektív lenni e kérdés megválaszolásakor, hiszen könnyű lenne most azt mondani: igen, mindent profin csináltam, hiszen ez így nem igaz. Szerintem a tőlem telhető legtöbbet megtettem akkoriban, és ezt ma sem csinálnám másként.

Milyen terveid voltak a DÖK-kel kapcsolatban?

-Hát, ez egy jó kérdés! Főleg és elsősorban: „Meg akartam váltani a világot”. Aztán szép lassan rájöttem, hogy ez lehetetlen.

Terveim között volt, hogy iskolaújságot készítsünk, lesz szuper sulirádiónk, egyszer megpróbáljuk igazságosan elosztani, hogy

Györki Nikoletta

melyik osztály és milyen sorrendben rendezhet diszkót, megcsináljuk a DÖK SZMSZ-ét ...stb.

Azt hiszem, mindenbe sikerült belefognunk, de a vége így is káosz lett.

Kész lett a suliójságunk, csak nem lett sokszorosítva, így a tanulókhöz el sem juthatott. Beérkezett a sulirádió működtetésére készített pályázatok többsége, de a végén így is 15-en voltak a 3 személyes stúdióban.

Megcsináltunk egy listát, hogy ki rendezhet diszkót és ki nem, de természetesen ez sem tetszett, és nem is tetszhetett mindenkinek. Nem gondolom, hogy erről az egészről csak én tehetek, egy ember nem tud százfelé szakadni, arról nem is beszélve, hogy a DÖK-ülés néhanapján a tanulás rovására is tud menni.

Már korábban is aktív résztvevője voltál a diákéletnek. Milyenek láttad akkor, és szerinted milyen változásokon ment keresztül az évek folyamán?

-Amikor hetedikes koromban a DÖK tagja lettem, még nem is tudtam, mi is az. Akkoriban egy évben csak 3-szor vagy 4-szer ülésztünk.

Aztán Batki Arnold tanár úr átvette a DÖK – segítő tanár szerepét, és megváltozott minden.

Ő adott értelmet ennek a fogalomnak. Rajta látszott, hogy nem szégyell odamenni a diákokhoz, és megkérdezni, hogy mit is akarunk tulajdonképpen? Aztán Tóth Zénó tanár úr lett a segítők, és ő ezt a folyamatot látva inkább az önállóságra próbált nevelni bennünket. Segített is, de hagyta, hogy mi is irányíthassuk egy kicsit a dolgokat.

Most jöttem rá, hogy mire az ember megéri az igazi értelmét annak, hogy nem véletlenül foglalkoztunk annyit a „ifjúság érdekképviseletével”, addigra már le is érettségizik, és mehet tovább.

Milyen viszonyban voltál és maradtál a DÖK-tagokkal?

- Annak ellenére, hogy már negyedikben sem voltam olyan aktív részese a DÖK-nek, mint az azt megelőző években, a DÖK-tagokkal kialakított viszonyom mondhatni máig töretlen. Mások azt kérdezték tőlem:

„Mi egyáltalán ez a DÖK? És mit csináltok ott? Nem unsz állandóan oda járni?”
Őszintén?

Nem. Ez egy olyan elfoglaltság, mint másnak a szakkör vagy a sportedzés. Ott is jó baráti kapcsolatok alakulnak ki és itt is. Azok a személyek, akik a DÖK-re jártak, azt hiszem, mind olyan emberek voltak, aki tenni akartak azért, hogy a diákságnak egy kicsit jobb legyen.

Aki nem érzett erre késztetést, az nem is tudott igazán feloldódni közöttük. Ehhez is épp oly kitartás kell, mint bármi máshoz az életben.

Szerinted mi kell ahhoz, hogy egy ilyen közösség jól működjön?

- Fogós kérdés. Kulcsszavakban: rengeteg fantázia, megfűszerezve egy kis idővel, türelemmel, őszinteséggel, nyíltsággal, barátsággal, tisztelettel, egy kis ésszel és egy kis pénzzel. Persze nem árt, ha az ember jó viszonyban áll a „felsőbb szervekkel”... Sok esetben persze csak egy jól használható és reális elgondolás kell ahhoz, hogy minden menjen a maga útján. A tanárok nagy része elfogadná az ötleteinket, de mint azt már említettem, ők felnöttek.

Belőlünk hiányoznak azok a tapasztalatok, amik bennük megvannak, belőlük pedig sokszor hiányzik az a fiatalos lendület, ami bennünk megvan. Csak a kettő együtt képes az előrehaladásra.

Érettségi után, hol folytatod tanulmányaidat?

- Sajnos nem vettem fel gyógytornásznak Szegedre, így jelenleg Egerben tanulok. Egy két-éves fizioterápiás- asszisztens képzésben veszek részt, aztán újra próbálom az egyetemet. Így legalább lesz egy szakmám, és addig is tanulok.

Ott van lehetőséged arra, hogy valamilyen közösségi munkában részt vegyél?

- Az ottani DÖK-nek is tagja lettem. Érdekesége, hogy a Dök-segítő tanárnő is a Bolyaiban végzett. Remélem, az eddigi tapasztalataimmal tudok majd segíteni nekik is, hiszen a diákság minden iskolában sok mindenre képes.

Köszönöm a lehetőséget, hogy így utólag is elmondhattam a gondolataimat.

...aki hátrahagyott valamit maga után,...
Interjú Tóth Nórával

Palkonyay Szilvia

A 2002/2003-as tanévben megrendezett Bolyai Napokon iskolánk több végzős tanulója részesült valamilyen kitüntetésben. A kitüntetettek között volt Tóth Nóra, aki a Bolyais Öreg Diákok Egyesülete által alapított BÖDE-díjat kapta meg.

-Milyen érzés

kitüntetettnek lenni?

-Természetesen meglepődtem, és nagyon örültem neki, hogy a Bolyais Öregdiákok engem is olyan tanulóknak tekintenek, aki hátrahagyott valamit maga után, és ezzel is öregbítette az iskola hírnevét.

-Most, hogy elvégezted a gimnáziumot, hol tanulsz?

-Egyszerre két iskolát végzek. A Budapesti Gazdasági Főiskola Kereskedelmi, Vendéglátóipari és Idegenforgalmi Karának vendéglátó és szálloda szakán tanulok, illetve a Bartók Béla Konzervatórium magánének szakos növendéke lettem.

-Hogy van időd a két iskola összeegyeztetésére?

-Kezdetben nehéz volt, de mostanra talán elmondhatom, hogy sikerült az órarendemet úgy rendezni, hogy minden program helyet kapjon benne. A napjaim így elég hosszúak, és ezért fárasztóak is.

-Ilyen sűrű program mellett egész héten Budapesten vagy, ugye?

-Igen. Hétfőtől péntekig vannak óráim, és így csak pénteken este tudok hazajárni.

-Hogy megy a tanulás?

-Az ének jól megy, meglepetésemre a zongora is. A másik iskolámban természetesen idő kell még, hogy beilleszkedjek, de úgy érzem ezzel sem lesz gond.

-Mennyire volt nehéz megszokni az új környezetet?

-Eleinte nehéz volt. Időnként megpróbálok visszajárni a régi iskolámba. Beszélgetek a volt tanáraimmal, mesélek magamról.

-Milyen terveid vannak a jövőt illetően?

-A konzervatórium elvégzése után szeretnék az énekkel tovább foglalkozni. Terveim között szerepel egy főiskola, akadémia elvégzése. A Gazdasági Főiskolát illetően nincs igazán konkrét tervem.

Ha esélyem adódik rá, szeretnék egy szállodában elhelyezkedni, és idegenforgalommal és nyelvekkel foglalkozni. De ez még a jövő zenéje.

Tóth Nóra

Innováció a számítástechnikában

Reszoly Gusztávné
számítástechnika
munkaközösség-vezető

Ez évben 12. alkalommal rendezték meg az Országos Ifjúsági Tudományos és Innovációs Versenyt. Idén először iskolánkból is volt induló, s sikerült szép eredményt elérnie.

Jakus István 12. b osztályos tanuló számítástechnikával kapcsolatos ötletével, amelynek témája az önfejlesztő szoftvermeg-

oldások, harmadik helyezett lett.

A bírálóbizottság elismert tudósokból, egyetemi tanárokból és gazdasági szakemberekből állott. A zsűri elnöki tisztét dr. Keviczky László akadémikus, a Magyar Tudományos Akadémia alelnöke látta el.

A versenynek két szakasza volt. Először az alapötletet kellett ismertetni, aminek alapján a zsűri eldöntötte, hogy a pályázat eredeti-e, újszerű-e, tudományos szempontból megalapozott-e, megvalósítható-e. A verseny második szakaszában azt vizsgálták, hogy a pályázó alkalmas-e ötletének kidolgozására, és a várható eredmény hasznosítható-e.

A megadott határidőre 132 pályázat érkezett. Ezek közül a zsűri 61-et fogadott el, illetve javasolt kidolgozásra. A kidolgozás időszakában a Magyar Innovációs Szövetség

menedzserei tanácsadással, konzultációk szervezésével segítették a továbbjutott versenyzőket.

Az újabb határidőig 48 tudományosan megalapozott, részletesen kidolgozott pályázat érkezett be. A zsűri az alábbi szempontok alapján értékelt:

- a probléma megközelítésének eredetisége és kreativitása
- a kidolgozás mélysége, tudományos színvonala
- a projekt befejezettsége (konceptió, konklúzió), ill. hasznosíthatósága
- az eredmények ésszerű és világos értelmezése
- az írásos anyag színvonala.

A díjazott pályaműveket a Millenáris Park Fogadó Épületében állították ki az Innoforum 2003 XI. Hazai Szellemi Termék Börzén, így a fiatal alkotók bemutathatták találmányaikat a szakmának, a sajtónak és a nagyközönségnek.

Három I., három II. és négy III. díjat osztottak ki, amelyek kisplasztikából és pénzjutalomból álltak, valamint a tanuló felvételi vizsga nélkül felvételt nyert az általa választott felsőoktatási intézménybe. A díjakat a kiállítás megnyitóján Magyar Bálint oktatási miniszter adta át.

Az alábbiakban Jakus István írását olvashatják díjnyertes pályamunkájáról.

Egyszerűen: innováció...

Jakus István

Az innovációs tevékenység során olyan elemeket találunk ki, amelyek nem nagy mérnöki-tudományos megoldásokat foglalnak magukban, de mindenestre képesek egy-egy iparág szerkezetét nagymértékben megváltoztatni.

Így történt például 1984-ben, hogy az IBM mellett az

egyik nagy másik számítógépgyártó (amely egyébként kitalálta a személyi számítógépet a 70-es években) is innovációs tevékenységbe kezdett. Ez a cég az Apple volt. Képes volt az 1980-as évek elején egy tanulmányi projectből (Lisa) kiindulva létrehozni az IBM-től független és egyben innovatív személyi számítógépét. A gépet az Egyesült Államok egyik legnépszerűbb almafajtájáról Macintoshnak nevezték el. Ez a gép az innovációnak köszönhetően képes volt grafikus felhasználói felületet biztosítani, hálózatokat létrehozni Plug'n'Play módszerrel és a kiadványszerkesztés vagy a digitális grafika egyeduralgódó szerkezetévé válni a 80-as évek közepétől (a Windows első kiadása 1989). A fejlődést a technikai-tudományos (gépszerkezeti) fejlesztéseken felül a folyamatos innováció tette folyamatosan sikeressé, így újabb területeket hódított meg vagy éppen hozott létre, mint például a számítógépes animációt, amely manapság külön stúdiók tevékenységévé nőtte ki magát (pl. DreamWorks vagy a Pixar rajzfilmjei).

Láthatjuk, hogy az innováció milyen mértékben képes mindennapjainkat megváltoztatni. Bár leglátványosabb hatását a számítástechnika (illetve a határtudományok) területén sikerült elérnie, de szinte bárhol találkozhatunk vele. És ki az „innovációs szakember”? Szinte bárki. Elég hozzá egy kis ötlet, egy hasznos megállapítás, melyet más

létező rendszerekbe képesek vagyunk integrálni, vagy éppen egy teljesen új, rendhagyó rendszert létrehozni belőle. Ez a mindenki akár egy gimnazistát is jelenthet, hiszen megfelelő fórumok állnak rendelkezésére a megvalósításhoz (Ifjúsági Innovációs Verseny).

Az én innovációm is a számítástechnikához kapcsolódik – célja a számítógép feladatmegoldási modelljeinek a kiszélesítése. Az ötlet elég egyszerű. A klasszikus modellben mit is csinál egy számítógép?

A számítógép egy a felhasználó által kijelölt műveletet hajt végre az esetek többségében. Mi lenne, ha bizonyos funkciók automatikussá válhatnának? Igen, automatikussá, de nem a klasszikus értelemben, amikor egy programozó megadott algoritmusát hajtja végre a rendszer, hanem egy kiindulási algoritmust „próbálna” meg végrehajtani, de a környezeti hatások miatt a végrehajtás menete megváltozik, amely az algoritmusba képes lenne beépülni, így egy bonyolultabb algoritmust létrehozni. Igen, egy-egy feladat így is elvégezhető. Ennek az az előnye, hogy nem egy programozó által megtervezett rendszerfejlesztést hajtottunk végre, hanem egy, a környezet által indukált végrehajtást dokumentáltunk. A rendszer ezen része az úgynevezett végrehajtó egység, amely a kiindulási algoritmusból fejleszti önmagát, és a végrehajtandó munka típusát is ez a fő algoritmus szabná meg. És itt van az innováció egyes lépcsője: nem kell egy univerzális algoritmust létrehoznunk, így nem szükséges aggódnunk a lehetőségek óriási száma miatt sem. Így a lehetőségek számát mindössze az algoritmus típusa és a végrehajtó, illetve érzékelő rendszerek alapeljárásainak száma határozná meg (De ezzel nem untatjuk az olvasókat, hiszen ez egy évkönyv és nem egy egyetemi jegyzet.)

Felmerül a másik nagy kérdés: Hogyan lehet a környezet hatásainak megfelelően az algoritmust megfelelően megváltoztatni? Ez az innováció második lépcsője, ahol egyedi módon

a filozófia ismeretszerzési kérdéseit próbáljuk levetíteni egy számítógépes rendszerre. Nem kell megijedni, ez a kódhalmaz nem lesz képes „gondolkodni” vagy bármi szokatlan vagy váratlan esetet előidézni (tehát nem egy mesterséges intelligencia).

A lényeg, „hogyan ha így nem megy, majd meg úgy” eljárást alkalmaz (tehát inkább egy útvonalelemző szoftverhez hasonlítanám, amiről köztudott, hogy még nem támadott meg embereket). A lényeg: a filozófia segít a digitális korszakban is (mint szinte mindenhol). Hogy ez se legyen unalmas körülírás, inkább nézzenek utána Bacon és Descartes induktív-deduktív rendszerének vagy éppen Hegel fejlődéselméletének és hamar „megsejthetik”, miből is áll a rendszer. (A kódfejtésekhez is hasonlóan a filozófia segítségével alkotott megoldásokat alkalmaznak).

A rendszer működésének részleteiről nem is ejtenék több szót csak a struktúrájáról, illetve működéséről. A struktúra röviden bemutatva: létezik egy a kapcsolatokat létrehozó rendszer, az úgynevezett keretrendszer. Ehhez lehet több olyan algoritmustáblát kapcsolni, amelyek képesek egy speciális feladat

sokoldalú (környezetorientált) megoldására. Az algoritmustáblák több fájlból is állhatnak, melynek technikai okai vannak (kapcsolófelületek és tulajdonságtáblák).

És mire is jó ez a bonyolult szoftverkörnyezet? Lényegében univerzális feladatmegoldónak is lehetne nevezni, de a valódi neve önfejlesztő szoftver (nem keverendő össze a statisztikai elven működő szűrőszoftvekkel). A feladatok között szerepelhet egy-egy hardver erőforrásainak teljes kihasználását biztosító eszközzillesztő megtervezése vagy éppen egy automatikánál többet biztosító alternatív robotkezelési rendszer. A lényeg, hogy úgy képes irányítani rendszereinket, mint egy több lehetőséget ismerő automatika, de képes az algoritmus fejlesztésére is nem statisztikai módszerek alapján.

Remélem, a rendszer olyan informatikai innovációt jelent, amellyel sikerül a számítógépeket nagyobb teljesítmény-kihasználással működtetni, magas szintű operációs környezetet biztosítani, ezen felül pedig a felhasználó kényelméről gondoskodó eszközöket fejleszteni a klasszikus felhasználói felületeken.

Brüsszelben jártak a Bolyais diákok

Gubán
Miklós

Kovács
Sándor

Molnár Máté

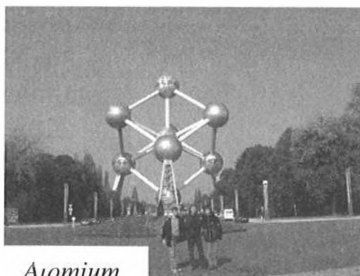
Egy törtórán Árpádné Vincze Marietta tanárnő felolvasta nekünk a Robert Schuman EU-ismereti vetélkedő versenykiírását. Úgy döntöttünk, hogy elindulunk ezen a rangos versenyen „Úgyis mi nyerünk” csapatnévvel, hiszen a nyereség egy tíznapos belgiumi út volt. A vetélkedőre az ország minden pontjáról körülbelül ötszáz csapat nevezett. A megyei fordulóból nagy fölényrel jutottunk tovább a regionális döntőbe, ahol öt, szintén kiválóan felkészült csapattal kellett szembenéznünk. A nagyon szoros versenyen sikerült megszereznünk az első helyet, amellyel együtt járt egy háromnapos soproni tábor és a brüsszeli út is. A versenyen az óriási lexikális tudás mellett hatalmas kreativitásra is szükség volt a győzelemhez.

A nyári tábort Sopronban rendezték meg abból a célból, hogy a hét regionális győztes csapat összeismerkedjen a brüsszeli út előtt. Emellett számos Európai Unióval kapcsolatos előadást hallhattunk kiváló szakemberektől.

Az országos döntőt szeptember 21-én rendezte meg a Külügyminisztérium a Duna-palotában, amelyen megjelent Kovács László külügyminiszter úr is. A rendezvényről az országos TV- és rádióadók is beszámoltak. A kiélezett versenyben sikerült megszereznünk az előkelő 5. helyezést, amivel többek között a Nógrád megyei EU Központ különdíját is megnyertük.

A belgiumi jutalomútra október elején került sor. Utunkat egy bécsi városnézéssel kezdtük, majd másfél napi utazás után megérkeztünk a Belgium keleti részén fekvő Brugge városába, ahol egy hangulatos hajókiránduláson vettünk részt. Ezután Ostendben meglátogattuk az Északi-tengert, este pedig megérkeztünk brüsszeli szálláshelyünkre.

Másnap meglátogattuk a Brüsszeli Magyar EU-missziót, ahol érdekes előadást hallhattunk a delegáció munkájáról. A napunkat Waterloo megtekintésével folytattuk, ahol láthattuk a csatáról készült körképet és a híres harc helyszínét. Itt felmentünk arra a dombra, ahonnan maga Napóleon nézte végig az ütközetet. Az estét Brüsszel nevezetességeinek megismerésével töltöttük, megnéztük például a Manneken Pis-t, a Királyi palotát és a világon egyedülálló brüsszeli főteret.

Atomium

A következő napokban ellátogattunk a belgiumi Magyar Nagykövetségre. Ezután az 1952-es világkiállításra épült Atomiumhoz sétáltunk el,

amelynek a belsejében az 50-es évek találmányait bemutató kiállítás várt minket. Utunk méltó befejezése volt a párizsi EuroDisneyland-i kirándulás. A rengeteg látnivaló mellett (Disney stúdiók, 3D-s szimulációk, útvesztők),

itt található Európa leggyorsabb hullámvasútja is.

A hazafelé úton megnéztük a reims-i katedrálislist, valamint Augsburgot.

Bár a felkészülés rengeteg energiánkat és időnkem emésztette fel, megérte, mivel rendkívül sok új ismeretre és felejthetetlen élményre tettünk szert ez alatt a tíz nap alatt.

A Bolyai Kör - iskolánk tudományos fóruma

Turcsányi Marianna
nyelvtanár

A Bolyai Kör, gimnáziumunk tudományos diákköre, az iskola történetével csaknem egyidős.

Az érdeklődő, valamely tudományterületen a kötelezőn túl teljesítő diákok számára kínál lehetőséget, hogy tanulmányaik, kutatásaik eredményét bemutassák. Jó gyakorlat

ez minden szereplő számára, hogy tanulják, hogyan kell jól összeállítani egy kiselőadást, hogyan lehet a megtanult ismereteket mások számára is élvezetes, érthető módon előadni, szokják a közönség előtti szereplést.

Minden évben sok érdekes, igényes előadást hallhatunk a közönség soraiban. Így volt ez az előző tanévben is, amikor a megtartott Bolyai Körön alkalmanként 20-30 néző lehetett részese színvonalas, tartalmas előadásoknak. A tanév első Bolyai Köre hagyományosan a kezdő évfolyamoknak kínál bemutatkozási lehetőséget. Volt, aki zenei tudásával, más kedvenc versével, magyar vagy idegen nyelven előadott prózai művel, humoros jelenettel vagy táncos produkcióval lépett fel.

Az év második Bolyai Körén a nyári utazásokról tartottak élménybeszámolót a résztvevők.

Ezeket követték a „valódi” előadások, mindig egy-egy tudomány területéről. Tizenegy témában 73 diákunk bizonyította felkészültségét, rátermettségét. A biológia iránt érdeklődő

előadóktól hallhattunk a különleges nyitva-termőkről, a fejlődési rendellenességekről, az influenzáról és a kísérlettel színesített előadásból megtudhattunk, mi is az az ozmózis.

A számítástechnika területéről az optikai adattárolókat, a számítógép-generációkat választották témául, és átfogó előadást hallottunk „A fejlesztés évszázada” címmel az IBM történeteiről.

A matematika Bolyai Körét névadónk születésének 200. évfordulója alkalmából megrendezett Bolyai Hét keretében tartottuk, ahol rendkívül színvonalas előadások hangzottak el a Bolyai-geometriából, a Bolyai teremtetten „új világ”-ról.

Földrajz témakörben hallhattunk Észak-Amerika természeti csodáiról, Dél-Olaszország vulkánjairól, a Tokaj-Hegyaljai borvidékről.

A kémia Bolyai Körön előadóink bemutatták a magyar Nobel-díjasokat, azokat a csodálatos fulleréneket, az arzént, a ragasztókat, betekintést kaptunk a komplex vegyületek kémiájába, és választ kaptunk a kérdésre, hogy okoz-e csonttritkulást az ásványvíz.

Történelemből is változatos témákkal találkoztunk, volt előadás Széchenyi István gyakorlati tevékenységéről, Görgei Artúrról, Egyiptom rejtélyeiről, a Donnál vívott hídfőcsatákról, a japán világról és Matahari titkairól.

A fizika Bolyai Körön kezdtünk meghonosítani egy új kezdeményezést, miszerint minden alkalommal kerüljön sor egy-egy, a tudományághoz kapcsolódó könyvbemutatóra is. Itt első alkalommal Simonyi Károly A fizika kultúrtörténete c. könyvét ajánlotta mindenki figyelmébe Bolla Karolina. Ezután két érdekes előadás következett Paradoxonok a fizikából és Tények, feltételezések a gömbvillámról címmel.

Az idegen nyelvi Bolyai Körön a 11. c. osztály tanulói a Cote d'Azur-re kalauzoltak bennünket, elhangzott csodálatos előadás az „Üvöltő szelek” –ről, és az első két tanítási nyelvű osztály tanulói az angol órán tárgyalt témákat elevenítették fel.

Az irodalom iránt érdeklődő tanulók előadásaikban a finnek hit- és mondavilágáról, Shakespeare Othellojáról, Petőfi Sándor A helység kalapácsa c. művéről, Tolsztoj világképéről, Weöres Sándor lírájának sajátosságairól szóltak. A művészetek világából az aranymetszést választották témául és mutatták be különböző alkotásokon az előadók,

láthattuk a bábjáték egy speciális formájának, az árnyjátéknak a kezdetét, kialakulását, hallhattunk az üveg költészetéről, az üvegfestés technikájáról és a művészi psziché látomásairól.

Egy-egy kiselőadás elkészítése nem könnyű feladat.

Ezúton is szeretném megköszönni a szaktanárok segítő, felkészítő munkáját, és biztatom őket is, a diákokat is a folytatásra, várjuk az újabb előadásokat és szívesen vesszük a Bolyai Kör megújítására vonatkozó ötleteket is.

Mindenkinek jó munkát kívánok.

Deme Ruth
biológia Bolyai Kör

Hanczik Noémi és Fekete Timea
kémia Bolyai Kör

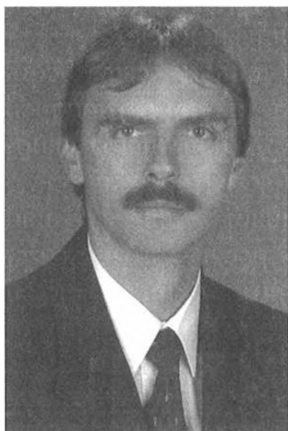

Bodócs Péter
fizika Bolyai Kör

Bohácsi Beáta
földrajz Bolyai Kör

Megmérettünk,... azaz, a 2002/2003-as tanév országos és helyi mérései

Az elmúlt tanévet akár a mérések évének is nevezhetjük, hiszen iskolánk 9., 10. és 11. évfolyamos tanulóit kiválasztották valamennyi országos és helyi szintű mérésre. Legtöbbször a tizedik osztályosok tudásszintjét vizsgálták a legkülönbözőbb területeken.

- 11. évfolyamosoknak kriminológiai teszt.

Az itt felsorolt mérések közül a PISA 2003 vizsgálat és az idegen nyelvi tudásszint városi felmérésének az eredményeit szeretném ismertetni.

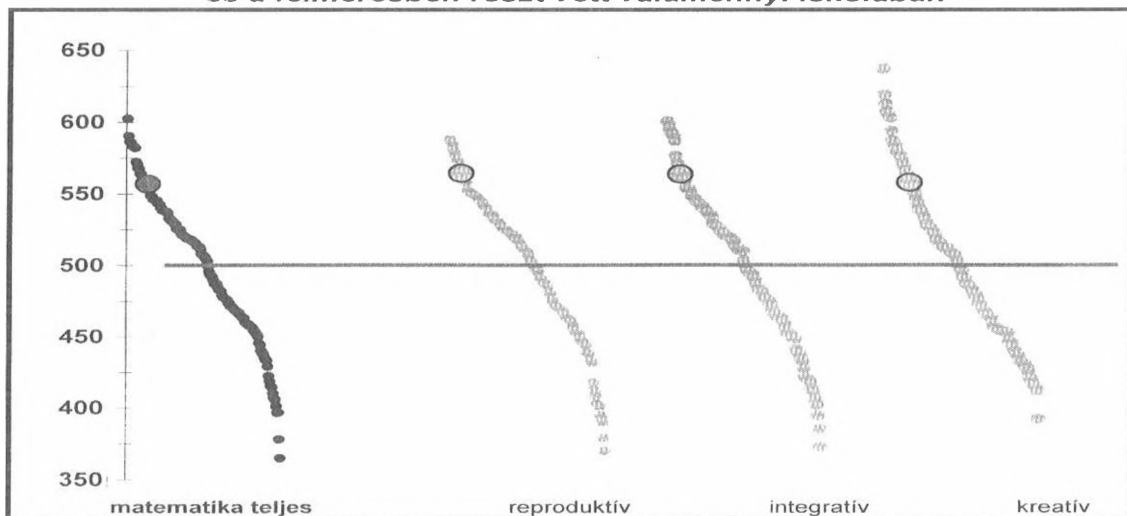
PISA 2003 vizsgálat a világ különböző helyein élő tizenöt éves diákok olvasás-szövegértési képességét, matematikai és természettudományos műveltségét mérte fel. A hangsúlyt nem annyira annak vizsgálatára helyezi, hogy a tanulók hogyan tudják elsajátítani az iskolai tananyagot, hanem arra, hogy képesek-e tudásukat az életben hasznosítani, alkalmazni, és a további ismeretszerzés céljára felhasználni. A mai napig a PISA a legátfogóbb és legkomolyabb nemzetközi tanulói képességmérés és adatgyűjtés a diákokról, családi és intézményi háttérükről.

A **matematikai** felmérésben iskolánk tanulóinak teljesítménye 10%-kal haladja meg az országos átlagot; a konkrét eredmény alapján a legjobb osztályokat képviselve a felső húsz százalékhoz tartozik.

Melyek voltak ezek:

- PISA 2003 vizsgálat,
- PISA 2003 vizsgálat követő mérése,
- számítástechnikai ismereteket mérő vizsgálat,
- első idegen nyelvként tanult nyelv (angol, német) országos mérése
- angol és német nyelv városi szintű mérése
- kompetenciamérés (matematikai eszköz-tudás, olvasott szöveg értése)
- a 2001/2002. tanévben végzett vizsgálat követő mérése (induktív gondolkodás, anyanyelvi ismeretek, és matematikai eszköztudás)

Átlagos osztályteljesítmény az Önök iskolájában és a felmérésben részt vett valamennyi iskolában

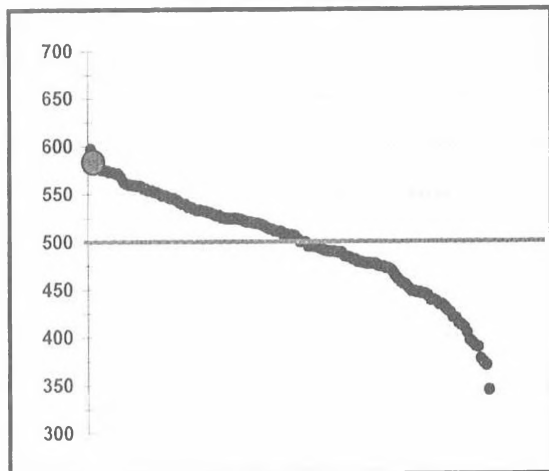
A grafikonon minden (esetenként egymást fedő, "vonalat" alkotó) pont egy-egy iskolát, illetve osztályt jelöl, azok teljesítményének sorrendjében. A "vonal" baloldali (legfelső) végpontja az adott témakörben legjobban teljesítő osztályt képviseli. A grafikonokon kiemelt pontok (karikák), az Önök osztályát jelzik.

Olvasás-szövegértésben

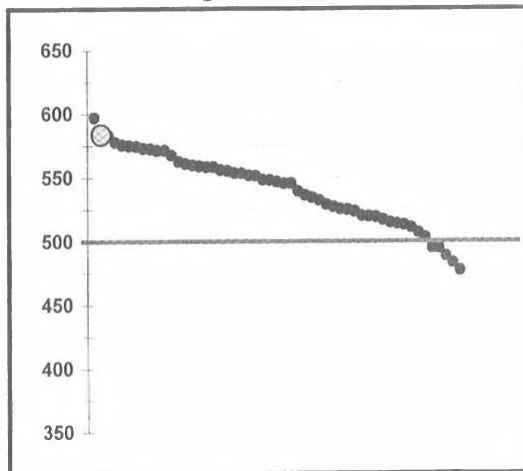
teljesítményünk kb. 20%-kal haladja meg az országos átlagot, a legkiemelkedőbb osztályokat képviselve. A felmérésben nyújtott olvasás

teljesítmény alapján az országos átlaghoz viszonyítva iskolánk a felső tíz százalékhoz tartozik.

Olvasás teljesítmény az Önök iskolájában és az összes többi iskolában

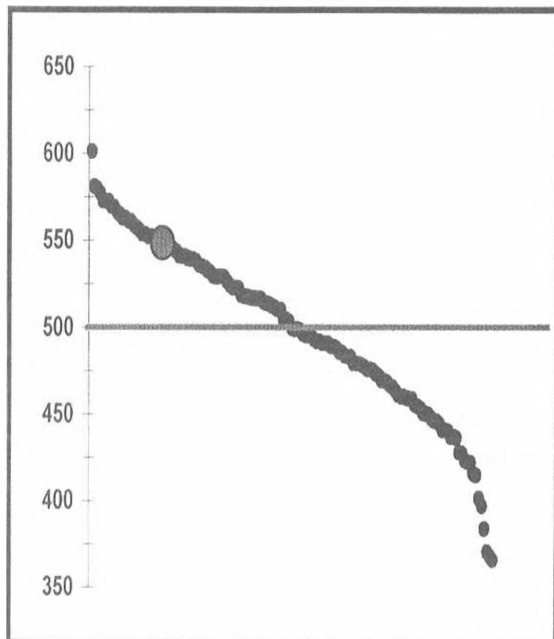

Olvasás teljesítmény az Önök iskolájában és a gimnáziumokban

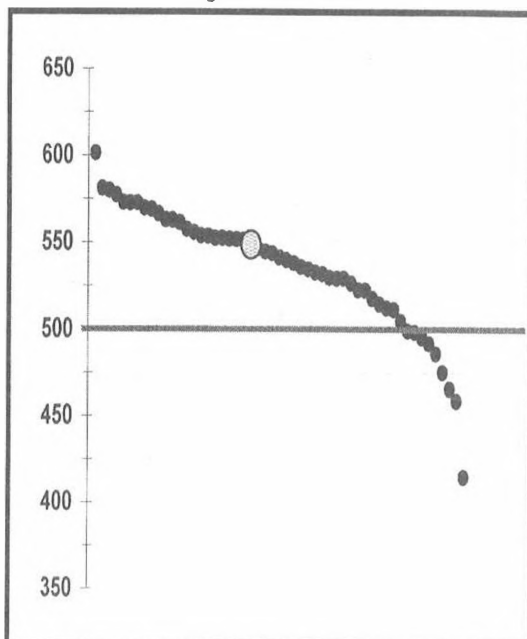

A **természettudományos** mérésben tanulóink teljesítménye kb. 10%-kal haladja meg az országos átlagot, a legjobb osztályokat képviselve a felső húsz százalékhoz tartozik.

Természettudomány teljesítmény az Önök iskolájában és az összes többi iskolában

Természettudomány teljesítmény az Önök iskolájában és a gimnáziumokban

És most lássuk az angol, valamint a német nyelvi felmérés eredményeit. A mérés az alábbi részekből állt:

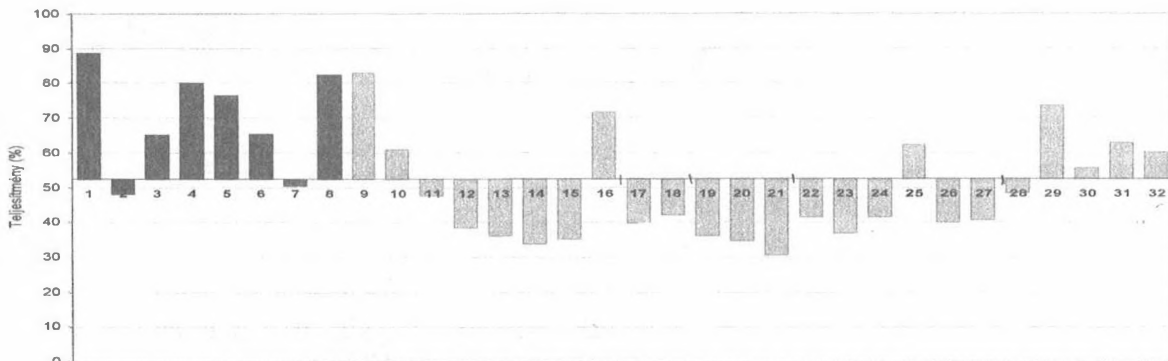
- hallott szöveg értése,
- íráskészség vizsgálata irányított fogalmazás által,
- olvasott szöveg értése, és kommunikatív készséget mérő feladatok.

Angol nyelvből az alábbi eredményeket érték el tanulóink:

- a mérés összetett eredményének iskolai átlaga 67%, ami jóval meghaladja az 52,4%-os városi átlagot
- a hallott szöveg értése 89,9% (városi átlag 84,1% ; az országos átlag 86,4%)
- az íráskészség 60,2% (városi átlag 38,9%)
- az olvasott szöveg értése 45,7% (városi átlag 30,9%)
- kommunikáció 81,2%(városi átlag 64,5%)

A 10. évfolyam nyelvi csoportjainak teljesítménye a városi átlaghoz viszonyítva Salgótarján, 2003.

ANGOL nyelv - TESZT összesen (városi átlag: 52,4%)

(A grafikon fekete oszlopai iskolánk eredményeit tükrözik.)

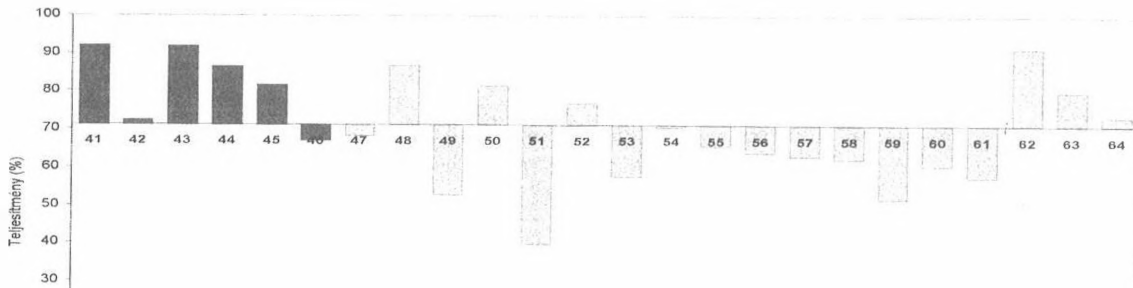
Német nyelvből az alábbi teljesítményt nyújtották tanulóink:

- a csoportok 81,8%-os összeredménye meghaladja a városi 73,1%-os városi átlagot
- a hallásértés 86,5% (a városi átlag 74,9% ; az országos átlag 84%)

- az olvasott szöveg értésében 86,2% eredményt értek el (városi átlag 81,8%)
- az íráskészség 74% (városi átlag 64,4%)
- a kommunikatív feladatokban 79,5%-os teljesítményt értek el (városi átlag 69,1%)

A 10. évfolyam nyelvi csoportjainak teljesítménye a városi átlaghoz viszonyítva Salgótarján, 2003.

NÉMET nyelv - TESZT összesen (városi átlag: 71,2%)

A vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy tanulóink városi és országos szinten is igen kiemelkedően teljesítettek a PISA és az idegen nyelvi felmérésekben. A külső mérőbiztosok is csak az elismerés hangján szóltak akkor, amikor a felmérésekben részt vett

tanulók munkáját értékelték. Az volt a véleményük, hogy diákjaink igen fegyelmezetten, nagy odafigyeléssel, korrekt módon dolgoztak. Az elért eredményekkel -amelyek tanár és diák együttes munkáját dicsérik- elégedettek lehetünk.

